

молиме, чи тога да изгрѣе, но само тосъ часъ огрѣва и возвеселава сичкото божіе сззданіе. Ето прочее шено видиме синца, колко е блаженъ, който раздава на бѣдните сиромасы, ако искаме и ние да полѣчиме царство небесное, то да не са скѣпиме, но споредъ силата си да покажیمе милость на сиромасыте, за да полѣчиме и ние милость отъ бога. Емѣже слава во вѣки вѣковъ, аминь.

НЕДѢЛЯ ЛА

ЗА ІЕРИХОНСКІА СЛѢПЕЦЪ.

Просвѣти очи мои да не когдѣ
уснѣ въз смерть глаголетъ давидъ.

Благослови отче!

Благочестиви христіане, нѣма по сладко нѣщо на человекѣ отъ очите, и по тешко отъ слѣпотата: защото, който е слѣпъ, той живѣе въ голѣмѣ мъжа, като не може да види красотѣтъ на този свѣтъ, и на сѣкой часъ желае смерть; макаръ и богатъ да бѣде, и славенъ и благороденъ, но не е благодаренъ на нищо, сичкото дава само да прогледне. Но който е слѣпъ дѣшевно, или тѣлесно да не скорби: защото Исусъ Христосъ е възможенъ да исцѣри насъ отъ сичко съ единъ рѣчь, само ако мѣ са молиме съ вѣрж като днешныя слѣпецъ, за когото ще четете сега отъ евангеліето.

Отъ Лука зачало чг.

Во онова време като са приближаваше Исусъ при Ерихонъ, нѣкой слѣпецъ сѣдѣше при пъте да проси. И като чѣ чи варвѣтъ хора, питаше: какво е това? И мѣ убациха: чи минѣва Исусъ назаранинъ. Той викна, и рече: Исусе сыне давидовъ, помилвай ма. И като мѣ запрѣщавахѣ предидѣщїите да мзлчи, той, по много викаше: сыне давидовъ помилвай ма. А Исусъ като са васпра, повелѣ да го доведѣтъ при него, и като са приближи до него, попита го и рече: какво искашъ да ти направе? Той рече: да прогледна, а Исусъ мѣ рече: прогледни: твоата вѣра та спасе. И тосъ часъ прогледна, варваше подиръ него